

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges] O MAMĂ CARE SE ROAGĂ (I)

Parcă o mai văd și acum în fața ochilor, cu trăsăturile ei aspre, colțuroase ei jale să se roage stăruitor și serios și în parcă, pe draga jupâneasă, cum trebăluia teama ei a strigat către Domnul.

Când băteau copii mici la fereastra și a citit psalmii prețioși ; atunci i-a căzut glisantă, fața inestetică se lumina și ochii sub ochi versetul din Psalmul 62 : 8 :
închiși la culoare căpătau ceva ca o nouă strălucire.

Ea se simțea singură și părăsită în orașul acela mare și străin, în care a preluat o mică prăvălie, cu economiile pe care le făcuse ca fată în casă.

Un tânăr chipeș, bine făcut, de meserie cazangiu, trecea de mai multe ori înfloritoare a trebuit vândută din cauza pe zi pe acolo, în drum spre fabrica din datoriilor, mobilierul frumos și confortabil apropiere și mai cumpăra tutun ; dintr-o a fost vândut, apoi bărbatul amăgit de vorbă în alta – cei doi s-au căsătorit. băutura s-a îmbolnăvit și a murit aproape

Curând ea a împlinit 50 de ani, el era mult mai tânăr și nu puțin lipsit de tact.

Încetul cu încetul el s-a dat a îndurat atât, cum a strigat zi și noapte la băuturii, ceea ce, din păcate l-a tras tot mai Mântuitorul sufletului ei, acestea se pot în jos, spre distrugere.

Chiar și după ce le-a fost dăruit un radicală a întregii sale vieți.
băiețel, bărbatul tot nu rămânea seara Ea avea și o rază de speranță că acasă. bărbatul ei murise mântuit ...

Și astfel ședea mama dezamăgită și aștepta jumătate din noapte, până ce și bețivanul grosolan venea acasă cu scandal.

Unde necazul este cel mai mare, ajutorul lui Dumnezeu este cel mai aproape.

Prietena noastră a învățat în marea teama ei a strigat către Domnul.

Ea a luat Biblia prăfuită de pe raft și a citit psalmii prețioși ; atunci i-a căzut sub ochi versetul din Psalmul 62 : 8 :

„**Popoare, în orice vreme încredeți-vă în El ; vărsați-vă inimile înaintea Lui ! Dumnezeu este adăpostul nostru.**”

Și credinciosul Ajutător a ajutat la timpul potrivit.

Prăvălioara cândva așa de datoriilor, mobilierul frumos și confortabil a fost vândut, apoi bărbatul amăgit de băutura s-a îmbolnăvit și a murit aproape

subit.

Cât s-a rugat pentru el femeia care a îndurat atât, cum a strigat zi și noapte la Mântuitorul sufletului ei, acestea se pot recunoaște cu ușurință în schimbarea

radicală a întregii sale vieți.

Ea avea și o rază de speranță că bărbatul ei murise mântuit ...

[Continuarea în numărul viitor | Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

Editorial. De ce ÎL insultați pe Tatăl meu ? (I)

„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău ; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia în deșert Numele Lui.” (Exod 20 : 7)

În tren stăteau doi marinari într-o discuție aprinsă. Nu era o discuție rea cea pe care o aveau împreună acești doi tineri vioi, dar prin obișnuința rea moștenită, abuzau continuu de Numele lui Dumnezeu, până când un tovarăș de călătorie necunoscut, un bărbat mai în vârstă, s-a întors spre unul dintre cei doi cu cuvintele :

„Vă rog, prietene, nu-L insultați mai departe pe Tatăl meu !” „Să-l insult pe tatăl dumneavoastră ?” a răspuns marinarul mirat, „nici nu-l cunosc și n-am vorbit niciodată despre dumnealui ; îl cunoști tu poate, Johann ?”

„Nu !” a răspuns camaradul lui. „Cu atât mai trist pentru dumneavoastră !” a spus necunoscutul ; „Dacă L-ați cunoaște pe Tatăl meu, L-ați și iubi ; vă rog cordial, nu mai abuzați de Numele Lui !”

Atunci bătrânul a luat mâna marinarului și i-a vorbit despre îndurarea lui Dumnezeu.

Atunci i s-a deschis marinarului inima și a povestit cum în urmă cu o jumătate de an a stat la patul morții mamei sale, ea își pusese mâinile pe creștetul lui și L-a rugat stăruitor pe Dumnezeu să-l binecuvânteze.

La această amintire a venit brusc pe buzele acestui marinar întrebarea : „Credeți că Dumnezeu mă va mai salva pe mine, un biet păcătos ?”

A fost o discuție lungă și binecuvântată. Prin mărturia sinceră a acestui slujitor al lui Isus, amândoi marinarii au găsit în acea zi pace cu Dumnezeu, har, iertare, viața veșnică.

Ei s-au întors amândoi de la întuneric la lumină. Viața lor mersese până atunci spre apusul soarelui, spre pierzarea veșnică.

[Continuarea de pe pagina 1]

De acum înainte era întoarsă, acum mergea spre răsăritul soarelui, spre Isus, înspre Casa Tatălui.

Bărbatul care a intervenit acolo cu credincioșie și putere pentru onoarea Numelui lui Dumnezeu, a cărui inimă n-a putut să suporte să fie „luat în deșert” singurul Nume în care se găsește mântuire și pace, este un om din popor.

Mâna lui a lucrat mult timp cu ciocanul în atelier.

Dar acum Dumnezeu l-a înzestrat cu ciocanul și dalta pentru a lucra la inimi și să croiască drum prin stânca dură a necredinței, a indiferenței, a vrăjmășiei față de Dumnezeu.

Ce slujbă binecuvântată în mijlocul poporului nostru, unde peste tot este luat în deșert Numele lui Dumnezeu.

„Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău. Pentru că Domnul nu va socoti nevinovat pe cel care va lua în deșert Numele Său.” (Exod 20 : 7 textual.)

Nu există în poporul nostru, de la cercurile celor sus-puși până la cei mai neînsemnați cerșetori și vagabonzi, aproape nici o discuție în care să nu se abuzeze de Numele lui Dumnezeu.

Inimile și conștiințele sunt așa de tocite, încât în mod obișnuit nici vorbitorul și nici ascultătorul nu devine conștient sau nu observă că se pronunță Numele Domnului.

Fie că se vinde un cal sau se face o declarație de dragoste, fie că se toarnă acasă cafea sau se bea țuică la crâșmă, aproape nimic nu se face fără abuzarea Numelui lui Dumnezeu.

Nu demult a venit o doamnă cu părul deja cărunț la un creștin credincios ca să-l roage ceva. În timp ce-și prezenta dorințele, cel solicitat a spus : „Știți că în

acest timp scurt ați pronunțat de șapte ori *degeaba Numele lui Dumnezeu ?*”

„Eu ? Nu, nu știu nimic despre lucrul acesta.”

„Am numărat eu în timp ce vorbeai și vă spun cu seriozitate că dacă vă veți îmbolnăvi și veți muri, nu veți avea în agonie de implorat alt Nume pentru mântuirea dumneavoastră, decât Numele lui Dumnezeu, pe care acum îl folosiți abuziv în mod continuu.

Și cine știe cât de curând vine ceasul când în teama sufletului veți întinde mâinile spre un Salvator !

Știți unde veți merge când veți sfârși această viață ?

Știți dacă veți fi mântuită pentru viața veșnică ?”

„O, cred totuși, sper totuși !” a fost răspunsul.

„Ce vârstă aveți ?” Ah, am deja peste șaptezeci.”

Această femeie așa de aproape de sfârșitul unei vieți lungi, ținută sănătoasă până acum prin bunătatea lui Dumnezeu, na găsit nici o mulțumire în această inimă dură, nici o apucare a mântuirii răscumpărată cu sângele lui Isus pentru păcătoșii pierduți.

Oare de câte milioane de ori vor fi rostit abuziv aceste buze Numele lui Dumnezeu în cei șaptezeci de ani de viață, care au rostit mecanic Numele sfânt chiar acum de șapte ori în cinci minute ?

Un căpitan stătea în fața unui pachet de cărți pe care le examina zelos.

Era cu câteva săptămâni înainte de aniversarea împăratului ; el căuta, de fapt, o mică piesă de teatru, pe care oamenii lui ar fi putut s-o joace spre amuzamentul camarazilor lor ... [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | V | Georg von Viebahn, BERLIN | 1900 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 11

ADONIRAM JUDSON

Apostolul Burmei

E minunat felul cum Dumnezeu răspunde rugăciunilor părinților !

Fiind în drum spre vest, într-o seară s-a oprit într-un orașel și a căutat o cameră de hotel.

Proprietarul i-a spus că nu mai are decât o singură cameră, care e cu zgomot, căci în camera alăturată este un tânăr bolnav grav ce trage să moară.

Neavând altceva de ales, a acceptat acea cameră, căci era rupt de oboseală și a spus proprietarului că el nu se teme de un om ce trage să moară.

A luat cheia și s-a dus să se culce. Dincolo însă, bolnavul se văicărea foarte rău, și strigătele, țipetele aceluia l-au făcut să nu poată dormi toată noaptea.

Atunci, în mintea lui Judson s-au ridicat tot felul de întrebări :

„De ce se îngrozește omul acela ? Nu e pregătit să moară ? Unde își va petrece veșnicia, în cazul când ea totuși există ? A fost el un credincios sau un păcătos ce alunecă în iad ?”

Spre dimineață s-a făcut liniște. După ce s-a îmbrăcat, când s-a dus să dea cheia, a întrebat cine a fost acel om.

Proprietarul hotelului i-a spus că a fost un tânăr ce a absolvit Universitatea Brown. El a murit înspre ziua.

Auzind aceasta, Judson întrebă de numele lui, căci se gândea că trebuie să-l fi cunoscut, fiindcă și el studiasse la acea universitate.

Numaidecât proprietarul deschise registrul și îi citi numele Jacob Eames. Judson rămase înmărmurit.

Era fostul său coleg Jacob Eames,

care-l făcuse ateu.

Șocul a fost puternic. Groaznicele țipete ale aceluia l-au făcut să-și dea seama că și el e pierdut și că dacă ar fi fost rândul lui să moară, nu ar fi fost cu nimic mai bun decât celălalt.

Înspăimântat, a părăsit hotelul, dar a părăsit și calea necredinței. Nu îndrăznea să mai facă un pas pe ea.

Sufletul său trezit a început să strige după mila Domnului, după iertare. Toată năzuința lui după îmbogățire în vest, după faimă, s-a spulberat într-o clipă.

Acolo pe drum, el și-a predat viața Domnului și s-a întors acasă. Cine ar putea zugrăvi bucuria părinților săi când l-au văzut schimbat ?

Având o viață nouă prin Duhul Domnului, acum și-a făcut și planuri noi de viitor. Dorea să devină vestitor al Evangheliei, de aceea s-a înscris la Seminarul Teologic Andover ... [\(Continuarea va fi în numărul viitor\)](#)

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. [Romani 6 : 23]

„Fiindcă atât de mult **a iubit** Dumnezeu lumea, că **a dat** pe singurul Lui Fiu, pentru ca **oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică**”. [IOAN 3 : 16]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

[Continuare pe pagina 4]